

Recensies

THEATER

★★★★★

JUDEE SILL, A CALIFORNIAN DREAMER

Judee Sill, a Californian Dreamer door Sluysmans & Van Warmerdam en Toneelgroep Maastricht. Tekst: Maria Barnas, muziek: My Baby, regie: Servé Hermans

20/9 Theater Bellevue Amsterdam; tournee tot 3/12
judeesill.nl

Gevoelig geschreven tocht door het hoofd van de gespleten zangeres Judee Sill.

Judee Sill (1944-1979) was waarschijnlijk net zo getalenteerd als haar tijdgenoten Joni Mitchell en Carole King, maar die vrouwen wisten zich aan de leuning van het leven vast te houden en maken nog steeds muziek. In de voorstelling *Judee Sill* wordt op het achterdoek een liveopname geprojecteerd van het zachtmoedige, Bachiaanse nummer *The Kiss* van het tweede (en laatste) album van Judee Sill. Je kunt je niet voorstellen dat die serene, bijna zenachtige zangeres zo'n puinhoop van haar leven heeft gemaakt.

Het zat haar ook niet echt mee. Opgevoerd in de rauwe bar van haar vader, die jong stierf. Mishandeld en misbruikt door haar drankzuchtige stiefvader Kenneth Muse, animator van *Tom & Jerry*-films. Dan volgt een aaneenschakeling van overvallen, drugs, gevangenschap, prostitutie en nog meer drugs.

Muziek leek uitkomst te brengen toen ze door het nieuwe label Asylum van David Geffen werd binnengehaald. Twee wonderschone albums, die nauwelijks werden verkocht. Daarna ging het weer mis, totdat ze totaal vergeten en vereenzaamd overleed aan een overdosis. Geen stukje in de krant.

Michel Sluysmans en Vincent van Warmerdam kwamen met het puike idee Judee Sill uit de vergetelheid te trekken. Niet met een strakke biografische voorstelling, maar met een door Maria Barnas gevoelig geschreven tocht door het hoofd van een vrouw die enerzijds barstte van de levenslust, maar die zich ook gewillig liet leiden door haar zelfdestructie. Ze vond de dood niet eng, maar grappig, 'alsof ze het over een wereld heeft die ze kent.'

Het leek of ze als kind tweestemmig kon zingen. Voeg daarbij de gespleten persoonlijkheid en je komt uit bij het mooie idee Judee Sill te laten spelen door twee bijna identiek ogende actrices/zangeressen. In het beginshot vloeien Cato van Dijck (leadzangeres van funkband My Baby) en Lottie Hellingman zelfs perfect in elkaar samen.

Hellingman zorgt, met behulp van tegenspeler Michel Sluysmans, voor twee onvergetelijke momenten in deze muzikaal zalig gevulde voorstelling. Het cartooneske gevecht met haar stiefvader is buitengewoon grappig en het verbale gevecht met Geffen is hartverscheurend. Sill barst van de pijn na een verkeersongeluk (volgens de legende is ze aangereden door Danny Kaye en door John Wayne naar het ziekenhuis gebracht) en is zwaar aan de heroïne. Ze heeft nieuwe liedjes, maar Geffen heeft het wel gehad met haar en laat haar barsten.

Patrick van den Hanenberg